

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobce: **Bc. V. H.**
bytem K. P.
zastoupen JUDr. Vladimírem Vaňkem
sídlem Karlovo nám. 28/559, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 30. 6. 2017, č. j. PPR-10751-5/ČJ-2017-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 30. 8. 2017 u Městského soudu v Praze domáhal přezkumu rozhodnutí policejního prezidenta (dále jen „žalovaný“) ve věcech služebního poměru ze dne 30. 6. 2017, č. j. PPR-10751-5/ČJ-2017-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 8. 3. 2017, č. j. 142/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „příslušník“), neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které mělo znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), a trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru způsobem, spočívajícího v tom, že jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku jako hlavní zpracovatel v trestní věci obviněných M. D., A. B., P. Ch., M. P. a V. M. trestně stíhaných pro zločin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1 a odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a poškození cizích práv dle § 181 odst. 1 a odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve formě účastenství ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku vedené pod č. j. KRPA-56030/TČ-2016-0000 ve své kanceláři v budově Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy v Kongresové ulici č. 1666/2, Praha 4 dne 17. února 2017 v průběhu úkonu v rámci trestního řízení nabídnul obviněnému M. D. za neupřesněnou finanční hotovost flash disk zajištěný během domovní prohlídky provedené u dalšího z obviněných A. B. s tím, že flash disk obsahuje kompromitující materiály na syna obviněného A. B. a obviněného M. P.; následně během telefonického rozhovoru dne 27. února 2017 žalobce M. D. sdělil, že *„kdyby potřeboval nějaké kompro na B., není problém s tou fleškou se nějak dohodnout, vím o ní jen já, je tam tohoto na něj dost, i M. by mohl mít problémy“*, přičemž během následujících telefonických rozhovorů dne 28. února 2017 žalobce uvedl, že k flash disku je třeba přinést nějaké *„podklady“*, na základě kterých M. D. flash disk vydá a že o předmětný flash disk projevil zájem i další z obviněných, který *„je ochoten to i zaplatit“*, v témže rozhovoru dále prohlásil, že *„záleží na vás, bylo by to za stopadesát. Vám se to vyplatí jako budoucí investice.“*, dne 2. března 2017 kolem 8.00 hodiny se po předchozí telefonické dohodě M. D. dostavil na služebnu žalobce, který jej odvedl do své kanceláře v 6. poschodí, kde mu na služebním počítači zobrazil obsah flash disku značky Samsung 64 GB, USB 3.0 s množstvím dat a sdělil mu, že *„vy tři jakoby spolupracujete, tak tohle, kdyby se muselo přiložit oficiálně a rozpracovat, tak to nemůžu napsat, že je, tak pod šestku nepůjdete ani jeden, co si budem vykládat, tohle otevřít, tak M., jestli se na něčem podílel, tak ten by byl v prdeli, plně, ten by nešel pod vosum“*, poté flash disk předal M. D., který následně žalobci předal obálku s finanční hotovostí ve výši 145 000 Kč, již žalobce převzal a položil na psací stůl pod šanony trestního spisu, a tímto si finanční hotovost ponechal pro svou potřebu; služební poměr žalobce skončil dnem doručení rozhodnutí, tedy dnem 9. března 2017.

II. Obsah žaloby

2. V úvodní části žaloby žalobce shrnul obsah napadeného rozhodnutí a popsal skutkový děj, který se dle jeho názoru odehrál dne 2. 3. 2017. Žalobce konkrétně vyličil, že dne 2. 3. 2017 jej na pracovišti po předchozí telefonické dohodě navštívil M. D., který si přišel pro žalobcem mu slíbený flash disk s obsahem části spisu. Mezi žalobcem a M. D. bylo dohodnuto, že žalobce mu pořídí požadovanou kopii spisu na svůj flash disk a M. D. mu za ni zaplatí 150 Kč, tedy jeho hodnotu. Poté, co žalobce seznámil M. D. na svém pracovním PC s obsahem spisu a předal mu svůj flash disk s kopií spisu, začal M. D. pospíchat, byl nervózní a na místo zaplacení částky 150 Kč za flash disk žalobci tomuto předal obálku, v té době žalobci s neznámým obsahem, ze které M. D. vzal jednu bankovku v hodnotě 5 000 Kč a žalobce požádal, aby ho odvedl na vrátnici budovy, neboť pospíchá na vlak. Žalobce byl v šoku, nevěděl, co se děje, zda jsou v obálce peníze určené pro něho, jak se má

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zachovat a s ohledem na možné operativní rozpracování M. D. pro pokus o úplatek žalobce M. D. odvedl na vrátnici. Bezprostředně po návratu do kanceláře než si stačil obálku s penězi v kanceláři důkladně prohlédnout a nahlásit pokus o úplatek ze strany M. D. služebním funkcionářům, byl zadržen pracovníky Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“).

3. Žalobce potvrdil, že dne 2. 3. 2017 v 8:28 hod. byla na pracovním stole žalobce v budově Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Kongresová 2, Praha 4 zajištěna pracovníky GIBS papírová obálka s 39 ks bankovek v nominální hodnotě 5 000 Kč, celkem 145 000 Kč, kterou mu předal na základě předstíraného převodu po dohodě a úkolování pracovníky GIBS se souhlasem státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „státní zástupce“) M. D.
4. Žalobce odmítl, že by porušil služební slib nebo se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu, neboť se stal obětí provokace M. D., který k tomu zneužil GIBS a státního zástupce. Přístup pracovníků GIBS a státního zástupce označil žalobce jako naivní, neboť tito měli zjištěné informace podložené zvukovým záznamem od M. D. převzít i přesto, že v dnešní době technických prostředků a softwarového vybavení je možné záznamy jakkoli upravovat tak, aby působily jako originály. Žalobce namítl, že pracovníci GIBS ani státní zástupce si neprověřili věrohodnost M. D.; pokud by tak učinili, zjistili by, že byl trestně stíhán i pravomocně odsouzen za trestný čin podvodu a pravděpodobně neoprávněně používal titul Mgr. Žalobce upozornil, že M. D. je podvodník, což potvrdil i A. B., který byl ve věci vyslechnut jako svědek.
5. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Spolu s podáním ze dne 9. 12. 2020 předložil žalobce soudu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 8Tdo 982/2020-1132, kterým Nejvyšší soud rozhodl o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 8To 79/2020, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 3T 175/2018 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 8To 79/2020 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. K tomu žalobce uvedl, že vzhledem k citovanému usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 8Tdo 982/2020-1132 nenabyl doposud rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 11. 2019, č. j. 3T 175/2018 – 972 právní moci a nestal se tak vykonatelným. Podle ustanovení § 12 odst. 2 trestního řádu tak nelze na žalobce hledět, jako by byl vinen.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 11. 2017 odkázal na obsah napadeného i prvostupňového rozhodnutí, která považuje za věcně správná, vydaná v souladu se zákonem o služebním poměru a náležitě odůvodněná. Uvedl, že mu nepřísluší hodnotit úkony, které GIBS či státní zástupce učinili a jež vedly k zahájení trestního stíhání žalobce. Rezolutně však odmítl spekulativní tvrzení žalobce, že GIBS a státní zástupce postupovali naivním způsobem či dokonce byli zneužiti M. D. Žalovaný v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že z rozsáhlého spisového materiálu, který ve věci shromáždil, jednoznačně vyplývá, že podmínky pro

propuštění žalobce ze služebního poměru byly naplněny. Naplnění jednotlivých podmínek žalovaný podrobně rozvedl v napadeném rozhodnutí.

8. Žalovaný poznamenal, že není možné směřovat trestní řízení a řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, které není svou povahou trestní sankcí, nýbrž personálním opatřením.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání

10. Při jednání konaném dne 11. 12. 2020 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a v podrobnostech odkázali na obsah svých podání, která současně v hlavních bodech rekapitulovali. Zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Žalobce poukázal na shodu příjmení pověřeného pracovníka žalovaného přítomného u jednání a státního zástupce v trestní věci. Pověřený pracovník žalovaného k tomu uvedl, že se jedná o shodu čistě náhodnou, příbuzenský vztah vyloučil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Návrhy na provedení důkazů označené žalobcem v žalobě městský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Soud pro nadbytečnost neprováděl ani důkaz usnesením Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 8Tdo 982/2020-1132, a trestním spisem vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 4, neboť trestní řízení a řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru není možné směřovat.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
13. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu vyloučily tyto pro věc podstatné skutečnosti
15. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017 propustil žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Podle správního orgánu I. stupně žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a toto jednání je způsobilé poškodit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojil odvoláním, ve kterém poukazoval na presumpci neviny a žádal o zproštění služby dle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru do pravomocného rozhodnutí trestního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

17. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. PPR-10751-5/ČJ-2017-990131, zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, když dospěl k závěru, že služební funkcionář postupoval při vydání prvostupňového rozhodnutí v souladu s platnou právní úpravou.
18. Žalovaný vycházel při rozhodování ve věci ze spisového materiálu shromážděného správním orgánem I. stupně, který shledal jako dostatečný a nepřistoupil proto k jeho doplnění. Služební funkcionář požádal dne 6. 3. 2017 o nahlédnutí do spisového materiálu vedeného pod č. j. GI-1793/TČ-2017 u GIBS, což mu bylo téhož dne umožněno a pro účely řízení ve věcech služebního poměru byly služebnímu funkcionáři poskytnuty fotokopie následujících dokumentů: záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 1. 3. 2017, protokol o vydání věci (flash disk SAMSUNG 64, USB 3.0) ze dne 2. 3. 2017, protokol o vydání věci (finanční částka ve výši 145 000 Kč) ze dne 2. 3. 2017, protokol o ohledání místa činu (kanceláře 102 v 6. patře budovy Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy v Kongresové ulici č. 1666/2, Praha 4) ze dne 2. 3. 2017, usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 3. 3. 2017, úřední záznam o podaném vysvětlení M. D. ze dne 1. 3. 2017 a úřední záznamy o doplnění podaného vysvětlení M. D. ze dne 2. 3. 2017, protokol o podání vysvětlení žalobce ze dne 2. 3. 2017 a protokol o výsledku obviněného žalobce ze dne 3. 3. 2017.
19. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
20. Zákon o služebním poměru umožňuje služebnímu funkcionáři reagovat na zjištění o možném spáchání trestného činu příslušníkem policie dvěma způsoby, a to jednak zproštěním výkonu služby nebo propuštěním.
21. Podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být příslušník zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.
22. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
23. Z citovaných ustanovení vyplývá zásadní rozdíl mezi zproštěním výkonu služby a propuštěním spočívající v tom, že zatímco u zproštění výkonu služby postačí služebnímu funkcionáři toliko důvodné podezření, že příslušník spáchal trestný čin, v případě propuštění musí mít jednání příslušníka znaky trestného činu. V případě propuštění jsou tak na rozhodujícího služebního funkcionáře kladeny mnohem vyšší nároky, neboť musí přesvědčivě zdůvodnit, jakým způsobem byly naplněny všechny znaky trestného činu.
24. Žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru. V tomto ustanovení jsou celkem čtyři důvody obligatorního propuštění příslušníka ze služebního poměru, které souvisejí s činy relevantními i podle trestního práva: (1) Příslušník musí být propuštěn, jestliže a) byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, b) byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný z nedbalosti a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, c) bylo v řízení o úmyslném trestném činu pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým

trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, d) porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

25. Ke vztahu těchto jednotlivých písmen se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014-65, publ. pod č. 3426/2016 Sb. NSS, v jehož bodě 22 připomněl, že pro rozhodnutí dle písmen a)-c) je rozhodnutí vydané v trestním řízení zcela nezbytným předpokladem. Naopak ve vztahu k rozhodování podle písm. d) NSS uvedl: *Pro naplnění uvedených kumulativně stanovených podmínek propuštění dle citovaného ustanovení tedy jednání příslušníka nemusí být nutně shledáno trestným činem v trestním řízení, ale musí jím být porušen služební slib, být zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a především mít znaky trestného činu. Použití tohoto ustanovení pro propuštění ze služebního poměru je z hlediska odůvodnění velmi náročné. Kromě dalších podmínek musí služební funkcionář přesvědčivě odůvodnit, že jednání propouštěného příslušníka naplnilo znaky trestného činu, aniž se předpokládá, že má při rozhodnutí k dispozici rozhodnutí o vině v trestním řízení. Je přitom pravděpodobné, že v takových případech, tj. dopustí-li se příslušník jednání vykazujícího znaky trestného činu, bude zároveň s případným propuštěním ze služebního poměru probíhat i trestní řízení. Je však nutné akceptovat, že zákonodárce nezůstal u možnosti propuštění až na základě odsuzujícího rozsudku v trestním řízení (v kombinaci se zproštěním výkonu služby dle § 40 zákona o služebním poměru), ale výslovně zakotvuje i důvod k propuštění ze služebního poměru, který předpokládá rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění před ukončením trestního řízení. V takovém případě je nutnou součástí rozhodnutí o propuštění i posouzení jednání z hlediska naplnění znaků trestného činu služebním funkcionářem. Pokud by tuto úvahu mohl provést pouze soud v trestním řízení, § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru by bylo zcela obsoletní a nikdy by prakticky nemohlo být použito.*
26. Citované ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru tedy pamatuje na situace, kdy je řízení o propuštění ze služebního poměru vedeno nezávisle na trestním řízení. Jinak řečeno, pokud má služební funkcionář informace o tom, že proti jemu podřízenému příslušníkovi je vedeno trestní stíhání, má obecně na výběr ze dvou možností: buď vyčká na ukončení trestního stíhání a v závislosti na způsobu jeho ukončení bude postupovat podle toho z písmen § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru, které navazuje na konkrétní typ rozhodnutí v trestním řízení; nebo se rozhodne sám rovnou zahájit řízení podle písm. d). K této volbě Nejvyšší správní soud uvedl v bodech 32 a 33 rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 61/2015-69, publ. pod č. 3496/2016 Sb. NSS: *Je na uvážení (a zároveň odpovědnosti) služebního funkcionáře, jaký zvolí postup a důvod pro propuštění ze služebního poměru; je však zcela logickým předpokladem, že by měl volit nejprůběhavější, nejspolehlivější a nejefektivnější možnost, kterou mu § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů nabízí. Je-li při zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru k dispozici pravomocný rozsudek o spáchání úmyslného trestného činu, je zcela namístě vydat rozhodnutí dle § 42 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Existence pravomocného rozsudku vydaného v trestním řízení musí být logicky spolehlivějším předpokladem pro propuštění ze služebního poměru nežli úvaha služebního funkcionáře o splnění podmínek stanovených v § 42 odst. 1 písm. d) téhož zákona. () Služební funkcionář volí důvod k propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zejména v případech, kdy není v době rozhodování o propuštění ze služebního poměru zřejmé, zda bude pro dané jednání vedeno trestní řízení, případně s jakým výsledkem bude ukončeno.*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

27. Postup podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru se nabízí také tehdy, pokud jde o trestný čin, který je snadno a jednoznačně dokazatelný i v řízení o propuštění ze služebního poměru. V daném případě nelze přehlédnout silné důvody, které svědčily pro to, aby krajský ředitel přikročil přímo k propuštění žalobce ze služebního poměru, aniž by čekal na výsledek trestního řízení. Tímto důvodem je především specifická povaha trestné činnosti, z níž je žalobce obviněn. Tato trestná činnost se totiž týká samého jádra jeho činnosti jako vysoce postaveného policejního důstojníka.
28. Rozhodnutím nevyčkat na výsledek trestního řízení a paralelně vést řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru bylo na krajském řediteli a následně na žalovaném prokázat, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky výše uvedených trestných činů a je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie České republiky. Při tomto prokazování však nemuseli dostát nárokům, které by odpovídaly nárokům samotného trestního řízení, neboť jejich úkolem nebylo přímo posuzovat, zda se žalobce dopustil uvedených trestných činů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 87/2014-65, bod 24) a samo propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru není sankcí trestního charakteru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 109/2015-31).
29. Základní požadavky, které na dokazování v tomto typu řízení klade zákon o služebním poměru, jsou vyjádřeny v jeho § 180 odst. 1, 2 a 4: (1) Služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. (2) Důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořizená dokumentace skutkového děje. (4) Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.
30. V daném případě byla žalobcova činnost ohrožující dobrou pověst Policie České republiky pro účely řízení o propuštění ze služebního poměru dostatečně prokázána navzájem se doplňujícími důkazy, jež byly shrnuty ve správním spise a v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral obsah jednotlivých telefonických hovorů mezi žalobcem a M. D., žalobcovu schůzku s M. D., její místo, čas, obsah konverzace, stejně jako další žalobcovu činnost v kauze M. D. související s předáním flash disku. V protokolu o výslechu obviněného žalobce ze dne 3. 3. 2017 přitom žalobce potvrdil, že skutečnosti uvedené v usnesení o zahájení jeho trestního stíhání, které dne 3. 3. 2017 převzal, jsou pravdivé. Ohradil se pouze proti tomu, že by někdy po M. D. chtěl za cokoliv částku 150 000 Kč. V ostatním obsah rozhovorů mezi ním a M. D. ani průběh schůzky ze dne 2. 3. 2017 nepopřel. Žalobce sice poukazoval na nevěrohodnost M. D. v souvislosti s jeho trestní minulostí, uváděl, že se stal obětí provokace M. D., který k tomu zneužil Generální inspekci bezpečnostních sborů a státního zástupce, konkrétně však netvrdil, jakými důkazy by zjištěný skutkový stav mohl účinně zpochybnit.
31. Žalobce neoznačil žádné důkazní návrhy, které by směřovaly k prokázání skutečnosti odlišné od skutkového stavu zjištěného na základě služebním funkcionářem provedených důkazů, tj. vyvrácení skutkového stavu, který se má s ohledem na dosud učiněná zjištění za prokázaný.

32. Otázkou, zda jsou správní orgány v řízení o propuštění oprávněny vycházet z úředních záznamů z trestního řízení, se již zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 As 17/2003 - 79, publikovaném pod č. 571/2005 Sb. NSS, uvedl, že „*úřední záznam porízený v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru (§ 130 odst. 1 a 2 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky)*“ (shodně vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 125/2012-23). Z citovaného judikátu lze přitom vycházet i v nyní projednávané věci, ačkoliv se vztahuje k předchozí právní úpravě řízení ve věcech služebního poměru, neboť také podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je možné při rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů vycházet z listin opatřených v jiném řízení. Pokud tedy služební funkcionář vycházel z úředního záznamu o podaném vysvětlení M. D. ze dne 1. 3. 2017 a úředních záznamů o doplnění podaného vysvětlení M. D. ze dne 2. 3. 2017 získaných v trestním řízení, byl tento postup v souladu se zákonem.
33. Soud dospěl k závěru, že správním orgánem zjištěný skutkový stav byl prokázán tak, že o něm ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru nejsou důvodné pochybnosti, tedy způsobem, který odpovídá důkaznímu standardu požadovanému v řízení o propuštění ze služebního poměru.

VI. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na výše uvedené městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.